

İSLAM HÜKÜMETİ VE İSLAM DEVLETİ

„Kur’an uydurulabilecek bir söz değildir. Fakat O, kendinden öncekileri tasdik eden, inanan bir millete her şeyi açıklayan doğru yolu gösteren bir rehber ve rahmettir!“ (Yusuf, 111)

İslam dininde ister dünyaya, ister ahirete ait olsun her şeyin hükmü mevcuttur. İslam ahirete baktığı gibi, dünyaya da bakan bir dindir.

„Allah sana verdiğinden O’nun yolunda harcayarak, ahiret yurdunu iste. Ama dünyadan da nasibini unutma. Allah sana ihsan ettiği gibi sen de insanlara iyilik et. Yeryüzünde bozgunculuğu arzulama. Şüphesiz Allah bozguncuları sevmez.“ (Kasas, 77)

Kur’an’ın, „Dünyadan da nasibini unutma!“ tavsiyesinde bulunması, İslam’ın dünyaya ait çalışmaya ne kadar önem verdiğini gösteren bir nükte taşımaktadır. Bununla birlikte Kur’an büsbütün dünyaya dalmanın getireceği felaketleri de canlı bir şekilde gözler önüne sererek, dünya ve ahireti dengeleyen mutedil bir yol tutmasını tavsiye etmektedir.

Bu nedenledir ki, Kur’an-ı Kerim’de ve Sünnet-i Seniyye’de yer almış olan hükümler dörde ayrılır:

- 1- İtikadî hükümler;**
- 2- İbadet hükümleri;**
- 3- Muamelât hükümleri;**
- 4- Ukûbat hükümleri.**

Bu dört bölümü biraz açacak olursak;

İtikadî hükümler:

Allah’a, meleklerine, kitaplarına, ahiret gününe, kaza ve kadere mükellefin nasıl inanması ile ilgili hükümlerdir. İnanç hükümleri daha çok insanların yanlış kanaat, inanç ve hurafelerden arındırılmasını amaçlamıştır. İtikadî bölüme ahlakî hükümler de girer.

Ahlak: Mü’minlerin imanının güçlenmesine, ihlas, takva, fazilet sahibi olmasına, beşerî münasebetlerde en güzel davranışları kazanmasına yönelik

hükümlerdir. Yüksek ahlaki en parlak ve ulvî bir şekil ve ruhta gösteren ve bilfiil yaşayan Peygamberimiz (s.a.v.)'in ve Onun yolunda giden gerçek âlimlerin ahlakıdır.

İbadet:

Amelî hükümler olan bunlar fıkıh alanına giren mükellefin ibadet, söz, fiil ve hareketleri gibi insanî

ilişkilerini ve tüm toplum hayatını düzenleyen, namaz, oruç, hacc, zekât, adak, yemin, zihar gibi ibadetleri içeren hükümlerdir. Kur'an bütün farzları kısa anlatımla emretmiş, uygulama şekil ve ayrıntıyı sünnet'e bırakmıştır.

Muamelât:

Devlet ve toplum işleri yani ibadetin dışında kalan hukukî tasarruflar, akitler, suç, ceza ve benzeri hükümlerdir. Bunlar ferdin fertle, ferdin toplumla, ferdin devletle, devletin devletlerle ilişkileridir. Muamelât hükümlerini şu kısımlara ayırmamız mümkündür;

Aile hukuku: Evlenme, boşanma, nafaka, iddet, miras, neseb gibi hükümleri içerir.

Toplum hukuku: İnsanlar arası muamelelere ilişkin hükümler olup, alışveriş, kiralama, kefalet, rehin, ortaklık, borçlanma gibi hükümler içerir.

Ukûbat:

İslam'ın ceza hukuku; Ceza hükümleri, mal, can, ırz, nesil ve akli korumayı amaç edinir.

Kaza hükümleri: Davaların görünmesinde, şahitlik, yemin gibi insanlar arasında adaleti gerçekleştirmek için gerekli icraatı ve düzenlemeyi hükme bağlamayı amaç edinir. İdare edilenlerle, idare edenler arasındaki ilişkidir. Bu hükümler, adalet, şûra, maslahat, yardımlaşma ve koruma gibi esaslara dayanır. Devlet hukuku, devletler arası ilişkileri, anlaşmaları vs. içeren hükümlerdir.

İktisat ve maliye hukuku: Zengin malından yoksulun hakkı, gelir ve gider hesaplanması gibi hükümler bu gruba dahildir.

Görüldüğü gibi hayatımızda hiç bir alan yoktur ki, İslam o alan ile ilgili hüküm belirtmiş olmasın. İşte hayatın her anında ve alanında İslam'a uymak yaratılış gayemizin gereğidir.

Bu kadar izahtan sonra şunu söylüyoruz:

İslam'ın devleti vardır ve farzdır, devlet İslam'ın dışında değildir, içindedir, İslam dininin bir bölümüdür, İslam hukukun bir parçasıdır ve o derecedir ki, iman meseleleri namaz ve oruç gibi ibadet meseleleri nasıl İslam'ın birer vecibe ve birer farızası ise, devlet meselesi de İslam'ın bir emri olup yerine getirilmesi gereken bir vecibe ve bir farızadır.

Ve nihayet müslümanlar İslam hukukunun usul ve kaidelerine göre İslamî bir devlete sahip olma sorumluluğu altında bulduklarından dolayı **Hilâfet Devleti'**ni ihya etmişlerdir. Bey'atlarını da yaparak Halife'lerini de başlarına getirmişlerdir. Devletin başında bir Halife'nin olmasının farz olduğunu idrak eden müslümanlar, bunu yerine getirmişler, bütün bir dünyaya da ilan etmişlerdir. 20. asrın en büyük olayı bu olsa gerektir!

İslam'ın hüküm ve kanunları asla parçalanamaz, bölünemez. Bir kimse İslam'ın bir takım hükümlerini kabul edip, diğer bir kısmını geri itemez. Kim böyle yaparsa İslam'ın daire ve çerçevesi dışına çıkmış olur.

Dini devletten, devleti de dinden ayırmak mümkün değildir. Günümüzün insanının ve hatta müslümanlarının yanıldığı ve ayaklarının kaydığı noktalardan biri ve en mühimi budur. Dini devlet yönetiminden kaldıran kişi veya kişiler ne yapmışlardır? Dinin devlet bölümünü beğenmemiş ve kabul etmemişlerdir. Allah'ın devletle ve dünya nizamıyla ilgili tâlimat ve nizamını kabul etmemişlerdir. İnsan yapısı kanunları ve nizamları Allah'ın gönderdiği kanun ve nizamlardan daha üstün görmüşler, daha yeterli, daha isabetli görmüşlerdir. Böyleleri ne kadar „Biz de müslümanız!“ deseler de Allah'ın hükmünde müslüman değildirler. Bunlar, yani kemalistler idareye ehil değildirler.

Son deprem olayında T.C kemalist hükümetini gördünüz; Bir organize dahi yapamadılar, binlerce insanın ölmesine sebep oldular. 70 milyon nüfusa sahip olan bir devletin yeteri kadar eleman çıkaramaması, dışarıdan gelen 500-1000 kadar kurtarıcıya ümit bağlaması çok düşündürücüdür. Böyle bir acziyete düşen bir devletin Anadolu insanının başında bulunmaması gerekir. Bu ehil olmayan hükümetler alaşağı edilmeli, idare ehline verilmelidir.

Ehil ve ehliyetli olan Hilâfet Devleti'dir!

<http://www.hilafet.org>